

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1467/2021
22.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Радмиле Драгичевић Дичић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Димитрија Павловића и др, због кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошев, адвоката Драгане Дамјановић и браниоца окривљеног Синиша Гомирца, адвоката Драгана Чолића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 126/20 од 11.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 680/21 од 12.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошев, адвоката Драгане Дамјановић, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Синише Гомирца, адвоката Драгана Чолића због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, поднети и против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 126/20 од 11.06.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 680/21 од 12.10.2021. године, док се у преосталом делу поднети захтеви за заштиту законитости **одбацују**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 126/20 од 11.06.2021. године, окривљени Синиша Гомирац, Угљеша Урошев и Димитрије Павловић, оглашени су кривим да су извршили и то: окривљени Угљеша Урошев и Димитрије Павловић по једно кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, а окривљени Синиша Гомирац кривично дело убиство у покушају у помагању из члана 113. у вези члана 30. у вези члана 35. Кривичног законика, као и окривљени Угљеша Урошев кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, па је суд окривљеног Синишу Гомирца за кривично дело из члана 113. у вези члана 30. у вези члана 35. Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци, окривљеном Угљеши Урошеву за кривично дело из члана 113. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика

утврдио казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци, а за кривично дело из члана 246а став 1. Кривичног законика казну затвора у трајању од 3 месеца, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 8 месеци и окривљеног Димитрија Павловића за кривично дело из члана 113. у вези члана 30. у вези члана 33. Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од 6 година. Сходно члану 63. Кривичног законика окривљенима се у изречене казне затвора урачунава време проведено у притвору почев од 01.02.2020. године, када су лишени слободе, па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција и од окривљеног Угљеше Урошева на основу члана 246. став 8. Кривичног законика одузета је опојна дрога, врсте и количине прецизно наведене у изреци првостепене пресуде, која ће се након правноснажности пресуде уништити у складу са законом. Окривљени су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка настале пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду и то сваки по 198.087,00 динара, укупно 594.261,00 динара, као и судски паушал у износу од по 30.000,00 динара све у року од месец дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 680/21 од 12.10.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Сенише Гомирца, и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 126/20 од 11.06.2021. године је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на тог окривљеног, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Сенишу Гомирца за кривично дело убиство у покушају у помагању из члана 113. у вези члана 30. и 35. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 5 година, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 01.02.2020. године, па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, док су жалба браниоца окривљеног Сенише Гомирца у преосталом делу, као и жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошев, и окривљеног Димитрија Павловића лично, одбијене као неосноване и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 126/20 од 11.06.2021. године у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошева, адвокат Драгана Дамјановић, због повреде кривичног закона из члана 16. став 1, члана 152. став 3., члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3), члана 447. став 2. и 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, те преиначи побијане пресуде тако да окривљене ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине у целини или делимично и предмет врати на поновно суђење првостепеном или апелационом суду;

- бранилац окривљеног Сенише Гомирца, адвокат Драган Чолић, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 1) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се поднети захтев за заштиту законитости усвоји као основан, тако да се побијане пресуде преиначе и окривљени ослободи од оптужбе за извршење кривичног дела из члана 113. у вези члана 33. и 35. Кривичног законика

или да се исте укину и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, као и да извршење пресуде у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одложи односно прекине.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошева, адвоката Драгане Дамјановић у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Синише Гомирца, адвоката Драгана Чолића у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, су неосновани док су у преосталом делу захтеви за заштиту законитости одбачени као недозвољени, односно јер немају законом прописан садржај.

Поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошев, указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ, бранилац у поднетом захтеву, означава видео снимке са надзорних камера, будући да је током доказног поступка пред првостепеним судом неспорно утврђено да наредба о претресању уређаја за аутоматску обраду података носи датум 24.01.2020. године, односно датум издавања ове наредбе је чак пет дана након критичног догађаја, а осим тога издата је од стране тужилаштва, а не суда. По наводима браниоца, како је преглед и изузимање видео снимка са надзорних камера вршено на незаконит начин и на тај начин је утврђено возило које је критичном приликом пролазило поред места догађаја, на основу чега је вршен и увиђај на возилу, изузети су трагови, вршено је ДНК вештачење пронађених трагова на и унутар тог возила, то произилази да су сви ови докази који су настали из незаконито прибављеног видео снимка посредно према начину прибављања, незаконити.

Бранилац окривљених је ове наводе већ истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни пет пасус три образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљених Угљеше Урошева и Димитрија Павловића указује да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члан 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба у погледу времена извршења кривичног дела од стране окривљених Угљеше Урошева и Димитрија Павловића, на који начин је повређен објективни идентитет између пресуде

и оптужбе. По наводима браниоца временска одредница извршења кривичног дела представља значајну чињеницу у контексту утврђивања чињеничног стања и од круцијалног значаја је за доношење одлуке о постојању кривичне одговорности окривљених и доношењу закључка да ли су окривљени били у време извршења кривичног дела у улици Момчила Тапавице, преко пута броја ... Самим тим бранилац истиче да чињеница да се догађај десио око 10 часова, а не око 10,10 часова, представља уподобљавање изведених доказа осуђујућој пресуди.

Овакви наводи изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости су од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаних у отужном акту додавањем више криминалних активности, односно веће криминалне воље окривљеног.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде не излази из граница чињеничног описа из оптужног акта, јер иако се у оптужници наводи као време извршења кривичног дела „10,10 часова“ а у пресуди наводи „око 10 часова“, тако се врши прецизирање времена које произилази из изведених доказа, односно оваквом изменом само је након увида у видео снимке надзорних камера време уподобљено утврђеном чињеничном стању, а како време извршења није обележје овог кривичног дела, то оваквом изменом није учињена повреда објективног идентитета оптужбе и пресуде на штету окривљеног, па су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног Сенише Гомирца у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело које је окривљеном стављено на терет нема обележја кривичног дела из члана 113. у вези члана 30. и 35. Кривичног законика (КЗ), односно нема описане радње помагања, која представља умишљајно доприношење односно омогућавање једном или више лица да изврше кривично дело, а само стављање на располагање свог путничког возила, по наводима браниоца, не представља радњу помагања.

Бранилац окривљеног је ове наводе већ истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни десет пасус три образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП. Ово тим пре што о радњи помагања у извршењу кривичног дела убиство у покушају овог окривљеног говори и понашање окривљеног после извршеног кривичног дела, односно накнадна радња коју је окривљени предузео тиме што је окривљене „обишао окривљени Сениша Гомирац како би их обавестио о развоју догађаја...“, те је неспорно да је својим учешћем приликом извршења кривичног дела и

након тога у битноме допринео извршењу овог кривичног дела. Сходно томе, наводи у захтеву да није доказано постојање умишљаја код окривљеног Синише Гомирца оцењени су као неосновани, јер из чињеничног описа радње извршења (стављањем на располагање окривљенима свог возила и обавештавањем окривљених о развоју догађаја након извршења кривичног дела) произилази умишљајно поступање окривљеног, те самим тим оцењени су као неосновани наводи из захтева којима се указује да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Синише Гомирца указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона коју нумерички означава као повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, али приликом образлагања истакнуте повреде указује да је погрешна одлука суда у погледу кривичне санкције и околности које су цењене и које утичу да казна буде веће или мања, те суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Такође, у захтеву бранилац наводи да је изрека првостепене пресуде неразумљива те указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а наводима да је изрека побијане пресуде неразумљива у погледу објективних елемената кривичног дела односно противправности, да није наведен ни један доказ на основу кога би се са сигурношћу могло рећи да је чињење окривљеног противно прохибитивним правним нормама, нити су дати разлози у погледу кривице окривљеног, није утврђено када и ког дана је окривљени дао на располагање путничко возило и коме од окривљених је дао возило, или је возило дао неком трећем лицу, на ком месту је предао или оставио возило и ко је преузео наведено возило и зашто је окривљени дао возило, те да нису дати ни јасни разлози на основу којих чињеница је утврђено да је окривљени предузео радње које су допринеле извршењу кривичног дела, на који начин бранилац указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошева, указује се и да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна разлозима пресуде супротно члану 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер у изреци није утврђено место извршења кривичног дела, односно наведено је да су окривљени паркирали возило у близини зграде број ..., у којој пребива оштећени АА, а да оштећени живи у згради број ... исте улице, што изреку првостепене пресуде чини неразумљивом и противречном разлозима пресуде. Даље у захтеву бранилац наводи да суд није утврдио у чему се састојао претходни договор окривљених, нити на који начин и када је склопљен између окривљених договор за извршење кривичног дела, не анализира исказе сведока, а једини исказ који анализира је исказ сведока ББ из ког утврђује чињенице супротно исказу сведока, на који начин указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога по наводима браниоца окривљених Димитрија Павловића и Угљеше Урошева, нижестепеним пресудама учињене су повреде закона из члана 16. став 1., члана 438. став 2. тач. 3), члана 447. став 2. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и

поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 16. став 1., 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 447. став 2. и 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљених у овим деловима оценио као недозвољене.

Бранилац окривљеног Синише Гомирца у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је у побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, које су законом предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнутих повреда не наводи у чему се састоје ове повреде, из ког разлога је Врховни касациони суд оценио да поднети захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезно навођење у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се конкретно та повреда састоји, с обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тач. 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић